

**КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ
АДМІНІСТРУВАННЯ ЗЕМЛЕКОРИСТУВАННЯ В УКРАЇНІ**

*Р. М. Курильців, к. е. н., доцент, Львівський національний аграрний університет,
kuryltsiv@ukr.net*

У статті розглядаються основні принципи та функціональні складові системи адміністрування землекористування. Обґрунтовано, що ця система є тріадою оптимальних взаємозв'язків права, відповідальності та обмежень, що забезпечує управління приватними, громадськими та державними інтересами у землекористуванні. Визначено концептуальні засади реалізації системи адміністрування землекористування в Україні.

Ключові слова: адміністрування землекористування, земельні інтереси, функції земельного адміністрування, національна інфраструктура просторових даних, геопросторові дані.

Постановка проблеми. В умовах проведення децентралізації державного управління, виникає необхідність передачі значних повноважень від державних органів влади органам місцевого самоврядування та громад наділення правом розпоряджатися наявними земельними ресурсами. Цілком очевидно, що проведення зазначеного напрямку реформ неможливе без зміни традиційного управлінського підходу до землекористування, а саме посилення функції адміністрування як на державному та регіональному, так і локальному рівнях використання земель.

Що ж це означає для України? В її Конституції зазначається: для розвитку та зміцнення демократичного, соціально справедливого суспільства, яке будується на законах, право приватної власності, включаючи приватну власність на землю, має бути недоторканим. Проте «захист права власності» охоплює багато соціальних груп, кожна з яких має в цьому процесі свої інтереси. У результаті виникають конфлікти вже в підході до розуміння «захисту прав власності», оскільки дуже часто захист таких прав по відношенню до однієї соціальної групи означає обмеження прав іншої [1, с.192].

Розглядаючи систему економічних інтересів у сфері землекористування, зустрічаємося з доволі широким діапазоном їх видів. Відповідно, існують і різні підходи до їх класифікації. Так, групування економічних інтересів може здійснюватися відповідно до різних критеріїв:

– ступеня загальності: індивідуальні

(особисті), групові, корпоративні, суспільні (загальні), національні та загальнолюдські;

– суб'єктів (носіїв інтересів): інтереси особистості, суспільства, регіону, держави, коаліції держав, світової спільноти;

– ступеня соціальної значущості: життєво важливі, важливі, мало важливі;

– сфер життєдіяльності: економічні, зовнішньополітичні, воєнні, соціальні, інформаційні, екологічні тощо;

– тривалості дії: постійні, довготривалі, короткотривалі;

– характеру взаємодії: такі, що збігаються; такі, що не збігаються, паралельні, конфронтаційні [2, с. 34–35].

Виходячи з триєдиної функції землі: просторового операційного базису; інтегрального природного ресурсу – джерела продовольства і засобу виробництва; носія соціальних інтересів (земельних відносин) і екологічних умов життя населення, у системі суспільних інтересів і відносин, земельні інтереси, які виникають у суспільстві, А. М. Третяк пропонує поділяти їх на дві групи:

1) еколого-технологічні інтереси – інтереси з приводу еколого-збалансованого освоєння природних властивостей земельного ресурсу;

2) соціально-економічні інтереси – інтереси з приводу товарно-грошових параметрів земельної власності [3, с.27].

Широкий діапазон підходів до класифікації інтересів підкреслює той факт, що сьогодні вкрай важливим є підпорядкування їх потребам усього суспільства. Тому, розвиток системи адміністрування землекорис-

тування як основи для концептуалізації прав, обмежень, відповідальності та управління земельними інтересами є вкрай необхідним.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Теоретичні та методичні аспекти формування систем адміністрування землекористування за кордоном розглядалися у спільних наукових працях П. Дейла, Д. Маклафліна [4], С. Енемарка, А. Раджабіфарда, Я. Вільямсона, Д. Воласа [5], Я. Зевенберга Р. Бенета, [6] та інших авторів.

Ця концепція була підтримана та частково висвітлена у працях вітчизняних вчених, а саме А. М. Третяка [7] та В. М. Другак [8]. Однак, даний науковий напрям в Україні розкритий досить фрагментарно, що вимагає розгляду та обґрунтування його концептуальних засад для підвищення ефективності системи управління землекористуванням в Україні.

Формулювання мети статті. Метою даної роботи є з'ясування основних принципів та функціональних складових системи адміністрування у сфері землекористування, а також визначення концептуальних засад її реалізації в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. У найбільш загальному трактуванні право власності на землю визначає стаття 78 Земельного кодексу України як право володіти, користуватися і розпоряджатися земельними ділянками [9].

Правом власності закріплюється і охороняється приналежність земельних благ конкретним особам. Отже, традиційно право власності на землю включає тріаду прав: право володіння, користування та розпорядження власником своєю земельною ділянкою.

Залежно від прав власності, які існують у суб'єкта господарювання на певний вид земельних благ, зокрема, на землекористування, яке може бути сформоване на різних правах, формуються підстави та межі відповідальності суб'єктів цього права.

Таким чином, контроль за дотриманням земельного законодавства щодо раціонального використання та охорони земель виступатиме центральним елементом системи адміністрування землекористування.

Разом з тим, ефективність економічних

відносин прав власності на землю залежить від набору видів прав, тобто можливості реалізовувати не тільки права володіння, розпорядження, користування або ж сукупності певних норм (юридичних/правових) які встановлюють і охороняють приналежність матеріальних земельних благ конкретним суб'єктам, а і визначають підстави та умови виникнення і припинення у них інших права щодо цих благ.

Право власності на землю на сучасному етапі розвитку суспільства не є абсолютним. В більшості країн світу воно обмежується в законодавчому порядку в інтересах суспільства [10].

Обмеження права власності на землю в Україні передбачено статтею 41 Конституції України, в якій зазначається, що використання власності не може завдавати шкоди правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі [11].

Таким чином, система адміністрування землекористування – це «тріада» оптимальних взаємозв'язків «права», «відповідальності» та «обмеження» (рис. 1), яка повинна забезпечити управління приватних, громадських та державних інтересів землекористування як об'єкта права, надання земельним відносинам соціального, еколого-орієнтованого розвитку, землевпорядно-організаційного та економіко-правового регулювання використання та охорони землі в ринкових умовах.

Процесуально-правові норми в галузі адміністрування землекористування повинні бути застосовані за допомогою оперативних систем і процесів щодо володіння, вартості та використанні землі. Вони повинні включати в себе:

- розподіл прав на землю, визначення меж земельних ділянок, перехід прав від однієї сторони до іншої через продаж, оренду, позику, дарування та успадкування, а також вирішення спорів, що виникають з цього приводу;

- контроль за використанням земель, планування землекористування та забезпечення його виконання, вирішення конфліктних ситуацій;

- оцінку земель, шляхом збору надходжень від оцінки вартості й оподатковуван-

ня землі, а також вирішення суперечок з цього приводу [13, с.12].

Рис. 1. Система адміністрування землекористування як «тріада» оптимальних взаємозв'язків «права», «відповідальності» та «обмеження»*

*створено автором на основі [12].

Виходячи з цього, земельно-кадастрові складові (грошова оцінка, реєстрація земель та інші) слід розглядати як основоположні компоненти оперативного рівня системи адміністрування землекористування, на основі яких проводиться розподіл прав на землю та визначається земельний податок. Іншим, не менш важливим компонентом виступатиме землеустрій, адже на основі технічної документації вносяться відомості про межі земельних ділянок до державного земельного кадастру.

Ще однією формою адміністрування являтиметься також підготовка та прийняття планів зонування земель, розробка схем та проектів землеустрою, що регламентуватимуть дозволене землекористування.

Для створення ефективної системи адміністрування землекористування необхідно керуватися наступними десятьма принципами [5, с. 34–35], які дозволять імплементувати сучасний підхід до теорії адміністрування землекористування.

1. Система адміністрування землекористування забезпечує інфраструктуру для здійснення земельної політики й стратегії управління земельними ресурсами в під-

тримку сталого розвитку. Інфраструктура містить у собі інституціональні механізми, правові основи, процеси, стандарти, інформацію про землю, системи управління й поширення даних, технології необхідні для виділення землі, ринку нерухомості, оцінки нерухомості, контролю над використанням земель та розвитку інтересів в сфері землекористування.

2. Парадигма земельного управління забезпечує концептуальну основу для розуміння й застосування інновацій в системі адміністрування землекористуванням. Чотири функції системи адміністрування землекористування лежать в основі функціонування ефективного ринку землі й ефективного управління землекористуванням. «Земля» охоплює природне й антропогенне середовище, включаючи земельні та водні ресурси.

3. Система адміністрування землекористування поєднує користувачів в унікальне соціально-інституціональне середовище. Вона включає ефективне управління, нарощування потенціалу, інституціональний розвиток, соціальну взаємодію, націленість на інтереси користувачів, а не провайдерів.

Система адміністрування землекористування повинна реорганізуватися для кращого задоволення потреб користувачів (громадян, держави, бізнесу). Її сутністю є співпраця з суспільством та шляхи взаємодії людей та землі. Воно повинно бути досягнуто шляхом ефективного управління через прийняття рішень та їх реалізацію. Це вимагає наділення необхідними повноваженнями осіб, організацій та широкої участі громадськості для виконання своїх функцій ефективно, результативно та на сталій основі.

4. Система адміністрування землекористування є основою для концептуалізації прав, обмежень і обов'язків пов'язаних із земельною політикою, місцем розташування й людиною. Права й обмеження прав пов'язані із правовим режимом території, а обов'язки більшою мірою пов'язані із соціальними, етичними зобов'язаннями або ставляться до вимог екологічного характеру. Вони повинні бути розроблені з урахуванням індивідуальних потреб кожної країни й збалансовані між різними рівнями влади, від місцевого до національного.

5. Кадастр є основою будь-якої системи адміністрування землекористування, забезпечуючи просторову цілісність і ідентифікацію кожної земельної ділянки. Кадастр – це великомасштабне представлення того, як суспільство розділяє свої землі на земельні ділянки. Більшість кадастрових систем забезпечують гарантії землекористування й облік прав на нерухомість у відповідних реєстрах. Просторова цілісність у кадастрі звичайно забезпечується кадастровою картою, яка обновляється в результаті відповідних кадастрових вимірів. Зв'язок між кадастровою картою й реєстрами, а також з будь-якими інформаційними шарами системи адміністрування землекористування здійснюється через кадастровий номер. Кадастр повинен містити в собі всі землі, розташовані в межах певної юрисдикції, включаючи земельні ділянки державної й приватної форми власності, інші землі.

6. Динамізм системи адміністрування землекористування має чотири напрямки. Перший пов'язаний з постійною еволюцією земельних відносин, яка обумовлюється соціально-економічними й екологічними факторами. Другим фактором, що впливають на

архітектуру системи, є вплив глобалізації та інформаційних технологій. Третій напрямок пов'язаний з динамічним характером інформації усередині самої системи адміністрування землекористування (зміна форм власності, меж земельних ділянок, цільового призначення, даних про оцінку землі й ін). У четвертих, зміни стосуються напрямків використання інформації про землю.

7. Система адміністрування землекористування включає набори процесів по управлінню (менеджменту) змінами. Ключовими є процеси передачі земель, їх поділу, створення і поширення інтересів, оцінка та освоєння земель. Дані процеси розкривають роботу системи і є основою для її порівняння та удосконалювання. В той час як окремі установи, закони, технології або окрема діяльність в рамках системи, наприклад формування об'єкта нерухомого майна, реєстр земель, застосування норм спеціальних законів або технології кадастрової зйомки є вкрай важливими за своєю суттю, однак процеси займають центральне місце в розумінні того як система повинна працювати.

8. Технології відкривають можливості для підвищення ефективності системи адміністрування землекористування і просторового забезпечення вирішення земельних питань. Потенціал технологій набагато ширший можливостей дій сучасних інституцій. Технології надають можливість поліпшення процесів збору, зберігання, обробки й поширення інформації про землю. У той же час, розвиток інформаційно-комунікаційних технологій дає можливість вирішення земельних питань у просторовому аспекті через фіксованість меж земельної ділянки як об'єкту організації людської діяльності.

9. Ефективна система адміністрування землекористування підтримує концепцію сталого розвитку, що вимагає інфраструктури просторових даних (ПД). ПД уможливорює платформу взаємозв'язку людини та інформації. ПД підтримує інтеграцію природних (перш за все топографічних) та сформованих (перш за все кадастрових) даних про навколишнє середовище в якості попередньої умови для сталого розвитку. ПД також дозволяє агрегування інформації від місцевого до національного рівня.

10. Успішність системи адміністру-

вання землекористування оцінюється за здатністю менеджменту та адміністрування землі у ефективний, результативний та не затратний спосіб. Це успіх не визначається складністю правових норм або технологічних рішень. Успіх полягає у впровадженні відповідних законів, інститутів, процесів і технологій, призначених для задоволення конкретних потреб країни або юрисдикції.

В умовах, коли принципи застосовуються у повній мірі, система адміністрування землекористування здатна забезпечити ефективне управління землекористуванням та підтримку сталого розвитку [6, с.8].

Операційним компонентом системи адміністрування землекористування є набір її функцій, що взаємодіють для досягнення цілей комплексної політики та базуються на відповідній земельно-інформаційній інфраструктурі, що включає кадастрові та топографічні набори даних, які взаємозв'язані із штучним середовищем (юридичні аспекти права на землю) та природнім середовищем (охорони навколишнього середовища та природних ресурсів) [14, с.4].

Так, Дейл та Маклафлін виділяють наступні функції: юридичну, регуляторну, фіскальну та інформаційно-управлінську [4, с. 10–11].

Юридична функція полягає у визначенні та реєстрації прав на землю. Вона включає в себе ряд процесів, пов'язаних з початковим встановленням або в судовому порядку існуючих прав на землю, виділення земельних ділянок, наприклад, за допомогою спеціальних програм від державної влади; перехід прав, набуття прав за давністю, відчуження власності (експропріація). Інші процеси спрямовані на встановлення меж земельних ділянок, визначення їх меж на місцевості, опис їх у графічній, цифровій або в письмовій формі.

Фіскальна функція орієнтована на отримання економічної вигоди від використання землі. Ці процеси можуть бути використані для збільшення сукупного доходу, а також виступати в якості стимулів для консолідації або перерозподілу землі або її використання в специфічних цілях.

Регуляторна функція головним чином пов'язана з розвитком та використанням землі. Вона включає в себе освоєння земель

та встановлення обмежень її використання через механізми зонування та визначення територій, що становлять особливий інтерес, починаючи від історичних районів до вразливих екосистем.

Функція управління інформацією є невід'ємною складовою всіх трьох вищеперахованих функцій, адже юридичний кадастр забезпечує реєстрацію землі; фіскальний кадастр підтримує оцінку й оподаткування, а зонування та інші інформаційні системи забезпечують планування й дотримання законодавства.

Відмінність між функціями системи адміністрування землекористування та принципами її імплементації полягає в наступному. Функції – це обов'язковий елемент управлінського процесу і випадання одного з таких елементів веде до порушення всієї системи адміністрування. Принципи, навпаки, втілюють новий управлінський досвід, вони не жорстко пов'язані між собою та можуть змінюватися, доповнюватися або суттєво трансформуватися в залежності від стадії розвитку суспільства.

Важливість формування та функціонування системи адміністрування землекористування полягає у реалізації її функцій через процеси, що тісно пов'язані з ринковою економікою та сталим розвитком (рис 2).

Так, юридична функція забезпечує взаємозв'язок з ринковою економікою через створення правових, економічних та організаційних умов розвитку ринку земель та його інфраструктури, спрямованих на забезпечення гарантованого Конституцією України права власності на землю громадян, юридичних осіб та держави, ефективного і раціонального використання земель. Функціонування ринку землі має здійснюватись на засадах соціальної справедливості, забезпечення державних, суспільних і приватних інтересів, законності, ефективності, прозорості, відкритості, забезпечення раціонального використання та охорони землі.

Суть регуляторної функції полягає в тому, що концепція адміністрування землекористування тісно пов'язана з концепцією сталого розвитку, а саме досягненням сталого землекористування. Адже, стимулювання впровадження екологічно безпечних технологій, особливо у сфері сільськогосподар-

Рис. 2. Взаємозв'язок концепції адміністрування землекористування з концепціями ринкової економіки та сталого розвитку (розроблено автором)

ського землекористування, дозволить підвищити ефективність використання землі та зберегти її корисні властивості для наступних поколінь.

В свою чергу, фіскальна функція повинна бути реалізована для визначення цінності екосистемних послуг як економічних вигод, які отримують економічні суб'єкти від використання існуючих функцій екосистем. В цьому випадку важливість адміністрування землекористування полягає в економічній оцінці екосистемних послуг та їх обліку в самій системі, що дозволить вирішити значну частину проблем пов'язаних з деградацією екосистеми.

Функція управління інформацією є ключовою ланкою всієї системи адміністрування землекористування, що забезпечує функціонування всіх трьох вищеперерахованих функцій. Адже, в системі адміністрування землекористування міститься просторова інформація, яка включає в себе інформацію про земельні ділянки, права власності, обов'язки власника та обмеження його прав, а також іншу інформацію, отриману через взаємозв'язок з іншими інформаційними системами.

Тому, одним із основних пріоритетів формування системи адміністрування землекористування являтиметься розвиток функції інформаційного управління, що полягатиме у застосуванні нових методів адміністрування просторової інформації про земельні інтереси, адже вони визначають параметри дозволеного землекористування, а також геопросторової інформації про землю як інтегрованого ресурсу.

Сьогодні, для створення економічних благ, соціальної стабільності та охорони навколишнього середовища, також важливим є створення умов для двосторонньої взаємодії в процесі використання просторової інформації про землю та земельні інтереси пов'язані з нею, а також проведення трансакцій із землею тощо. Тут, система адміністрування землекористування повинна відігравати ключову роль у переході від пасивного інформаційного доступу громадян до активної їх участі в управлінні земельними процесами в просторовому аспекті.

Для цього у більшості країн світу розроблені та реалізуються програми створення національних інфраструктур геопросторових даних (НІГД), які об'єднують усі ланки і

види забезпечення виробництва, постачання та використання геоінформаційних ресурсів на базі Державного земельного кадастру як основи цілісної системи геопросторових даних [17, с. 34].

НІГД спрямована на удосконалення системи забезпечення потреб суспільства у всіх видах географічної інформації, підвищення ефективності використання геопросторових даних та геоінформаційних технологій в системах підтримки управлінських рішень органів державної влади, місцевого самоврядування, в економічній, соціальній, екологічній, оборонній, науковій сферах в інтересах держави, суб'єктів господарювання і громадян на основі створення і сталого розвитку національної інфраструктури геопросторових даних України як складової єдиного інформаційного простору.

Очевидні і соціальні переваги запровадження національної інфраструктури геопросторових даних, яка дозволить значно покращити моніторинг екологічних та природних ресурсів, сприятиме запобіганню та ліквідації наслідків стихійних лих та катастроф, позитивно впливатиме на розвиток та управління інфраструктурою, освітою, охороною здоров'я, культурними процесами [15].

Висновки. Підводячи підсумок, слід зазначити, що сучасна система адміністрування землекористування забезпечує необхідну інфраструктуру та сприяє інтеграції процесів пов'язаних із земельною власністю (гарантування та передача прав на землю і природні ресурси), вартістю землі (оцінка та оподаткування землі та нерухомості), використанню землі (планування та контроль за використанням землі і природних ресурсів) та землеустрою (схеми та проекти використання земель) [16, с. 6–7].

Виходячи з цього, система адміністрування землекористування гарантуватиме право власності і його захист, підтримуватиме оподаткування землі й нерухомості, забезпечуватиме гарантії кредиту, розвиватиме земельні ринки й здійснюватиме їхній моніторинг, захищатиме земельні ресурси й підтримуватиме моніторинг навколишнього середовища, сприятиме землеустрою державних земель, зменшуватиме кількість земельних спорів, сприятиме земельній ре-

формі в сільській місцевості, поліпшуватиме міське планування й розвиток інфраструктури, а також забезпечуватиме статистичні дані, що допомагають здійснювати ефективне управління на найвищому рівні [15].

Ефективне функціонування системи адміністрування землекористування вимагає створення НІГД з метою забезпечення її здатності формувати геопросторові знання про землю, а також слугувати основою для створення інтегрованого геоінформаційного простору про права, обов'язки та обмеження щодо використання земель. Вона відіграватиме ключову роль у забезпеченні дієздатності системи адміністрування землекористування, яка в свою чергу повинна забезпечити надання геоінформаційних послуг органам державної влади, органам місцевого самоврядування, організаціям і громадянам.

Це дасть можливість знизити транзакційні витрати з пошуку інформації та підвищити ефективність прийняття управлінських рішень у режимі реального часу, що, безперечно, буде сприяти гармонійному розвитку нашої держави у напрямку сталого розвитку, який є неможливим без повного розуміння динамічного природного середовища та відстеження моніторингу впливу діяльності людини на це середовище шляхом інтеграції віртуального відтворення антропогенного та природного середовищ [18, с.12].

Література

1. Шеремет А. П., Земельне право України: навч. пос. [для студ. вищ. навч. закл.] / А. П. Шеремет – [2-ге вид.]. – К. : Центр учбової літератури, 2009. – 632 с.
2. Горбулін В. П. Стратегічне планування: вирішення проблем національної безпеки / В. П. Горбулін, А. Б. Качинський: монографія. – К. : НІСД, 2010. – 288 с.
3. Третяк А. М. Економіка землекористування та землепорядкування : навч. пос./ А. М. Третяк. – К. : ТОВ ЦЗРУ, 2004. – 542 с.
4. Dale P. F. Land Administration / P. F. Dale, J. D. McLaughlin. – Oxford : Oxford University Press. – 1999. – 184 p.
5. Enemark S. Sustainable land governance: Spatially enabled, fit for purpose, and supporting the global agenda. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.landandpoverty.com/agenda/pdfs/paper/enemark_full_paper.pdf.
6. Zevenbergen J. A. Advances in responsible land administration / J. A. Zevenbergen, W. T. de Vries

and R. M. Bennett. – Boca Raton : CRC Press. – 2015. – 305 p.

7. Третяк А. М. Екологія землекористування: теоретико-методологічні основи формування та адміністрування: Монографія / А. М. Третяк. – Херсон : Грінь Д. С., 2012. – 440 с.

8. Другак В. М. Земельна політика щодо створення системи еколого-економічного адміністрування землекористування в Україні / В. М. Другак // Землевпорядний вісник. – 2013. – № 6. – С. 29–32.

9. Земельний кодекс України від 25.10.2001 р. № 2768, зі змінами [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2768-14>

10. Земельне право України: Підручник / М. В. Шульга, Г. В. Анісімова, Н. О. Багай, А. П. Гетьман та ін.: За ред. М. В. Шульги. – К. : Юрінком Інтер, 2004. – 368 с.

11. Конституція України. Верховна Рада України; Конституція, Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>

12. Enemark S. Property Rights, Restrictions and Responsibilities – A Global Land Management Perspective. Geoconference, Quebec, 2-5– October 2007. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.fig.net/council/enemark_papers/Quebec.Ene

mark.October2007.Handouts.pdf.

13. Marrakech Declaration on improving Urban-Rural Interrelationship. / FIG publication № 33. – FIG, 2004. – 34 p.

14. Williamson I. Land administration for sustainable development / I. Williamson, S. Enemark, J. Wallace, A. Rajabifard. – Esri Press, 2010, – 487 p.

15. Тимченко С. Державний земельний кадастр слугуватиме основою цілісної системи геопросторових даних. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.kmu.gov.ua/kmu/control/ru/publish/article?art_id=246688260&cat_id=244276429.

16. Enemark S. Towards a Global Partnership for Capacity Building in Land Administration. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://siteresources.worldbank.org/INTIE/Resources/WB-PaperEnemarkApril2011Final.pdf>

17. Третяк А. М. Управління земельними ресурсами і земельний кадастр: взаємозалежність і ефективність / А. М. Третяк, Р. М. Курильців, Н. А. Третяк // Землевпорядний вісник. – 2014. – № 10. – С. 34–38.

18. Williamson I. Using Cadastres to Support Sustainable Development. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.fig.net/pub/monthly_articles/april_2008/april_2008_williamson.pdf

КОНЦЕПТУАЛЬНЫЕ ОСНОВЫ ФОРМИРОВАНИЯ СИСТЕМЫ АДМИНИСТРИРОВАНИЯ ЗЕМЛЕПОЛЬЗОВАНИЯ В УКРАИНЕ

Р. М. Курьльцев, к. э. н., доцент, Львовский национальный аграрный университет

В статье рассматриваются основные принципы и функциональные составляющие системы администрирования землепользования. Обосновано, что эта система является триадой оптимальных взаимосвязей права, ответственности и ограничение, что обеспечивает управление частными, общественными и государственными интересами в землепользовании. Определены концептуальные основы реализации системы администрирования землепользования в Украине.

Ключевые слова: администрирование землепользования, земельные интересы, функции земельного администрирование, национальная инфраструктура пространственных данных, геопространственные данные.

FORMATION OF CONCEPTUAL FRAMEWORK OF LAND ADMINISTRATION SYSTEMS IN UKRAINE

R. M. Kuryltsiv, Ph. D (Econ.), Ass. Prof., Lviv National Agrarian University

The article deals with the basic principles and functional components of the system of land administration. It is proved that this system is optimal triad relationship of rights, responsibilities and restrictions that manages the private, public and state interests in land use. Conceptual bases of implementing of land administration system in Ukraine are defined.

Keywords: land administration, land interests, land administration functions, national spatial data infrastructure, georeferenced data.

Рекомендовано до друку д. е. н., проф. Ступенем М. Г.

Надійшла до редакції 12.08.16 р.